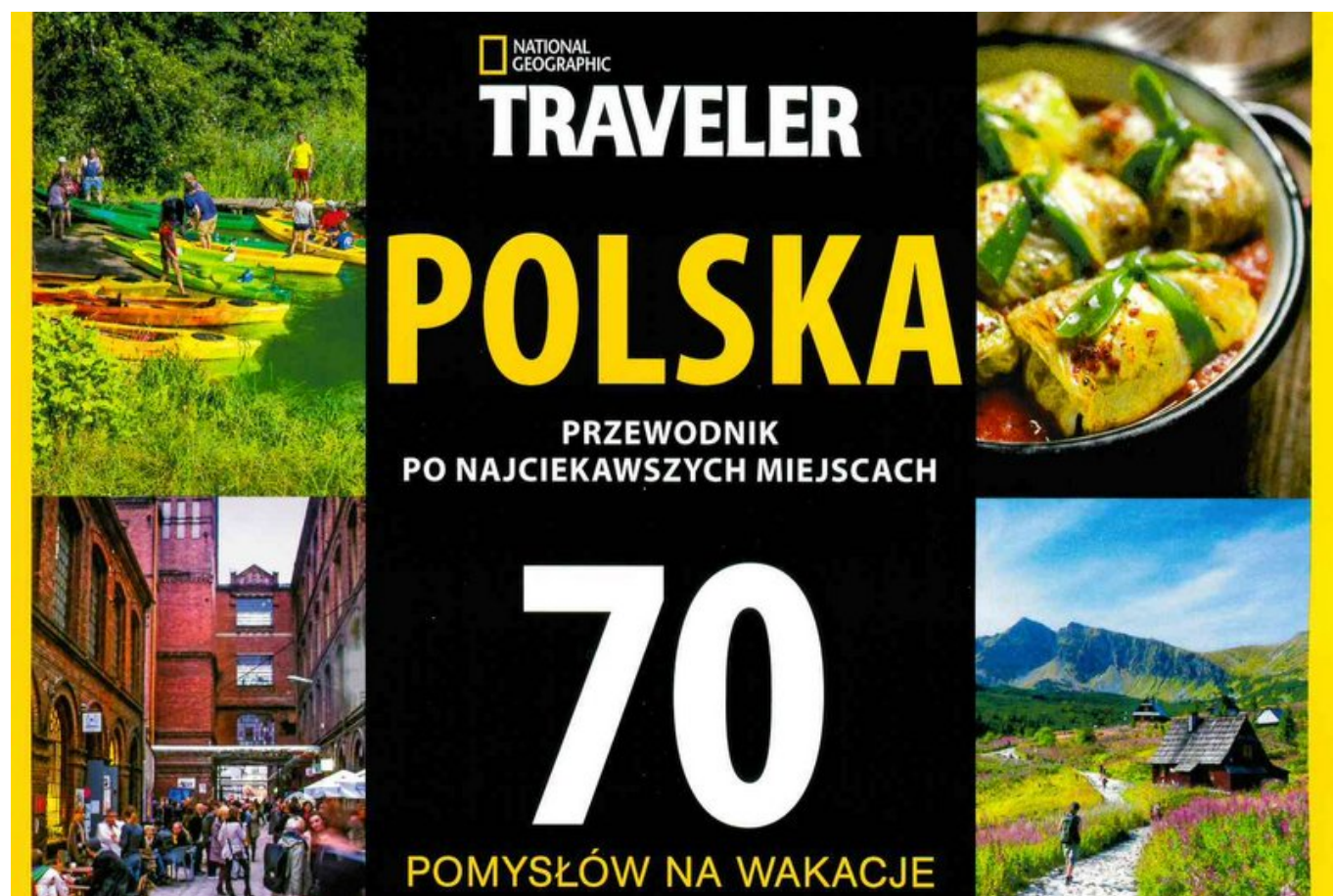

Portal Województwa Lubuskiego

National Geographic zaprasza do Lubuskiego

Kategoria - Archiwum

Data publikacji -19 czerwca 2019 godz. 09:14

Nie masz planów na wakacje? Wśród 70 najciekawszych propozycji National Geographic Traveler Polska znalazły się: Park Mużakowski, Rzeczpospolita Ptasia i lubuskie winnice. To propozycje dla tych, którzy planują spędzić wakacje w naszym regionie. Niesamowita przyroda,

urokliwe zakątki, malownicze krajobrazy. Rowerem czy pieszo, warto skorzystać i aktywnie spędzić czas w najpiękniejszych zakątkach Lubuskiego!

- Polska jest piękna, różnorodna i pyszna. Mamy urokliwe wioski i miasteczka, imponujące zamki i pałace. A nasza kuchnia ostatnio eksplodowała bogactwem smaków i form – czytamy we wstępie do przewodnika po najciekawszych miejscach w Polsce. Trasy rowerowe, szlaki piesze i kajakowe. Czym kusi Lubuskie?

Park Narodowy „Ujście Warty”

Najmłodszy, bo założony w 2001 roku, z polskich parków narodowych ochrania niezwykle malownicze obszary łąk, pastwisk i terenów podmokłych, przez które przepływa trzecia co do wielkości rzeka w Polsce – Warta. W krajobrazie Kotliny Gorzowskiej, mimo widocznych śladów działalności człowieka, napotkać można wiele stanowisk roślinności pierwotnej, takiej jak zarośla wierzbowe, łęgi, pojedyncze okazałe wiązy.

Tereny na południe od Warty to obszar zalewowy, na którym wahania poziomu wody dochodzą nawet do 4 metrów w ciągu roku. Jest to jedna z najcenniejszych właściwości tego obszaru, który stanowi miejsce bytowania ponad 270 gatunków ptaków. Ponad połowa z nich wybiera region Parku na miejsce rozrodu, zaś blisko 30 gatunków gniazdujących tu ptaków jest zagrożonych w skali świata. Cierpliwi i dyskretni obserwatorzy mogą napotkać filigranowego, ważącego zaledwie 12 gramów wodniczka, długodziobego rycyka czy dumnego szaroskrzydłego żurawia. Na obszarze ponad 8 tysięcy hektarów nie brakuje również miejsca dla ssaków. W podmokłym środowisku znakomicie radzą sobie bobry, zwinne wydry, piżmaki, a nawet szopy pracze. Rozległe łąki z przyjemnością zasiedlają ssaki kopytne: jelenie, sarny i dziki. Warta i odchodzące od niej liczne kanały, rowy melioracyjne, starorzecza oraz rozlewiska obfitują oczywiście w ryby, z których aż 23 gatunki odbywają na terenie Parku tarło. Podwodnym królestwem rządzą przede wszystkim okoń, sandacz oraz największy krajowy gatunek ryby – sum.

Park jest wymarzonym miejscem dla miłośników przyrody, ceniących spokój i ogromne przestrzenie. Przemierzając jego tereny, mogą korzystać z oznakowanych szlaków turystycznych (szlak żółty z Dąbroszyna do Jeziora Sierżanta oraz szlak czarny ze Stacji Pomp w Warnikach do tzw. Śluzy) lub jednej z pięciu ścieżek przyrodniczych.

Dla wygody gości Parku przygotowano liczne miejsca na ogniska, wiaty oraz punkty widokowe. PNUW odwiedzają także chętnie wędkarze.

Park Mużakowski

Najmłodszy park krajobrazowy w województwie lubuskim w pełni zasługuje na nazwę geoparku, ponieważ otacza ochroną wyjątkowy na skalę europejską twór geologiczny – rozległą morenę czołową. Okolice Łuku Mużakowa zachwycają niespotykanym wyglądem, momentami przywodzącym na myśl miejsce nie z tej planety. Nic zatem dziwnego, że z roku na rok przybywa turystów, którzy

przyjeżdżają w te strony podziwiać to nadzwyczajne świadectwo dziedzictwa geologicznego.

Długość całego łuku wynosi około 40, a szerokość około 25 kilometrów. Nysa Łużycka w rejonie Łęknicy i Bad Muskau przecina Łuk Mużakowa, dzieląc go na część niemiecką i polską. W przełomie względna wysokość wzgórz dochodzi do 40 metrów. Na przełomie XIX i XX wieku zakładano w tym rejonie liczne kopalnie węgla brunatnego, początkowo podziemne, później odkrywkowe.

Równolegle wydobywano ility ceramiki budowlanej. Pozostałe po działalności górniczej wąskie i długie wyrobiska poeksploatacyjne wypełniono wodą, tworząc malowniczy krajobraz pojezierza antropogenicznego (ponad 100 zbiorników). Wody jezior pokopalnianych różnią się barwą: od pastelowozielonkawej do ciemnogrnatowej, co związane jest głównie z ich składem chemicznym. Występują tu wody zarówno zasadowe, jak i silnie zakwaszone, prawie całkowicie pozbawione fauny. Część zbiorników została zagospodarowana jako stawy rybne. Pozostałe, ze względu na wysoki stopień zakwaszenia, nie są użytkowane gospodarczo.

Oprócz węgla eksploatowano na tym terenie także inne surowce mineralne, jak ility ałunowe i ceramiczne, które wykorzystywano do produkcji materiałów budowlanych w cegielniach w Łęknicy, Tuplicach i Chwaliszowicach.

Pozostałości kopalnianej gospodarki człowieka na terenie parku oraz naturalne formy rzeźby terenu są przedmiotem eksploracji pasjonatów geoturystyki, kultury i historii, a także miłośników zabytków techniki. Dziedzictwo regionu można odkrywać na trasach pieszo-rowerowych o długościach nieprzekraczających 50 kilometrów oraz kilku ścieżkach dydaktycznych.

Ciekawą propozycją dla zwiedzających jest powstała niedawno ścieżka geoturystyczna Dawna Kopalnia Babina. Prowadzi przez obszary dawnej podziemnej i odkrywkowej eksploatacji węgla i pozwala zrozumieć zakres prac rekultywacyjnych prowadzonych na terenach pokopalnianych, które umożliwiły zaistnienie procesów renaturyzacyjnych.

Obszar PKŁM odznacza się także bogactwem walorów kulturowych. Przykładem może być znajdujący się w Łęknicy rezerwat kulturowy Park Mużakowski – jedno z piękniejszych dzieł sztuki ogrodowej XIX wieku w Europie, będący dziełem księcia Hermana von Puckler-Muskau. Obejmuje teren o powierzchni 522 hektarów, na który składają się Park na Tarasach, Pola Bronowickie oraz arboretum. Jego osnową stało się naturalne ukształtowanie terenu – przełom Nysy Łużyckiej oraz formacje geologiczne Łuku Mużakowa.

Rezerwat w 2004 roku uznany został za pomnik historii. W tym samym roku wpisano go na Listę światowego dziedzictwa UNESCO. Jest to obecnie dwunasty polski wpis na liście.

Kraina miodem i winem płynąca

Przez lubuskie tereny przebiega jedyny w Polsce Szlak Wina i Miodu. Ponad 200-kilometrowa trasa obejmuje kilkadziesiąt urokliwych przystanków, m.in. winnice, muzea i gospodarstwa pszczelarskie. Lubuski Szlak Wina i Miodu to także

wydarzenia i imprezy, jak np. Weekendy Otwartych Winnic czy Miodobranie, obiekty i usługi, jak i wyroby proponowane przez winiarzy, pszczelarzy, hotelarzy i muzealników.

Stolicą lubuskiego winiarstwa jest Zielona Góra. Tradycje związane z uprawą winorośli sięgają XII wieku. To tu odbywa się Winobranie, przypadające na czas zakończenia zbiorów. Święto obchodzone jest od 1852 roku i rozpoczyna się barwnym korowodem. Obecnie obchodzone jest wyjątkowo hucznie jako Dni Zielonej Góry i przyciąga do miasta rzesze spragnionych wina i widowiska turystów.